

Arrest

**nr. 124 049 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juni 2011 en heeft zich op 8 juni 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 september 2013 en 17 oktober 2013.

1.3. Op 25 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U zegt dat u 24 jaar bent. U bent geboren in het dorp Larlewanai (district Zazi, provincie Paktia). U woonde er met uw ouders, uw jongere broer en de tweede vrouw van uw vader. Uw twee zussen zijn getrouwd en zouden in Laghi en in Byankhel wonen. U komt uit een rijke familie die veel gronden en vee bezit. U hebt negen of tien jaar als mekanieker in het dorp Kot Ki gewerkt.

U had in Larlewanai een goede vriend, S. (...). De laatste jaren voor uw vertrek raakte S. (...) betrokken bij activiteiten en vergaderingen van de Taliban. Hij zou u soms hebben meegenomen naar bijeenkomsten van de Taliban. Drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwam S. (...) naar u toe op uw werk. Hij vertelde u dat hij een zelfmoordaanslag wilde plegen. Na dit gesprek reden jullie samen op S. (...) moto naar de moskee in jullie dorp. Jullie hebben samen gebeden. Daarna ging u naar huis. Twee of tweeënehalf uur later ging u naar S. (...) vader. U vertelde hem over de plannen van zijn zoon. Daarna ging de vader van S. (...) bidden. S. (...) mocht het huis niet meer verlaten. Drie dagen later belde S. (...) vader naar uw oom van vaderskant. Hij zei dat u moest vluchten, aangezien de Taliban te weten waren gekomen dat u hem over S. (...) plannen voor de zelfmoordaanslag had verteld. De Taliban zouden u nu viseren. Toen uw oom dit vernam, heeft hij u opgehaald op uw werk en meteen in de richting van Gardez gebracht. Daar bleef u twee of drie dagen alvorens uw reis verder te zetten.

Naast deze problemen met de Taliban, heeft uw familie een grondconflict met de neven van uw vader. Dat conflict zou ontstaan zijn toen u heel klein was. Af en toe zou H.S. (...), uw vaders oudste neef, uit Kabul afzakken naar uw regio om gronden op te eisen. Uw vader en de rest van uw familie hebben steeds getracht het conflict via overleg en bemiddeling op te lossen. Zo'n tweeënehalf of drie jaar voor uw vertrek bedreigde H.S. (...) uw neef H.A. (...), die de vertegenwoordiger en leider van uw kant van de familie is, tijdens een jirga met een wapen. Hierop reageerde uw familie woedend. Jullie wilden H.S. (...) vermoorden. Uiteindelijk bedaarden de gemoederen zonder dat er slachtoffers vielen. Ongeveer drie vier maanden later wilde een andere neef van u, G.R. (...), het probleem oplossen. Hij vertrok daarvoor naar H.S. (...). Op de terugweg werd hij dood geschoten. U verdenkt H.S. (...) en zijn kompanen van deze moord. U vreest hetzelfde lot als uw neef G.R. (...) te ondergaan.

U hebt Afghanistan verlaten in de maand jauza 1388 (= mei-juni 2009). Op 6 juni 2011 bent u in België aangekomen. Twee dagen later vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door de Taliban of door de neven van uw vader bij een terugkeer naar Afghanistan.

U legt de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: 5 foto's van uw werk en een geruite sjaal die u van de Taliban cadeau zou hebben gekregen toen u besloot uw baard te laten groeien.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen hebt u bij uw asielaanvraag in juni 2011 verklaard dat u 17 jaar was. Na een leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, bleek op 6 september 2011 dat u zeker ouder was dan 18 jaar, en zelfs minstens 26 jaar. Toch verklaart u zo'n twee jaar later bij het CGVS dat u 24 jaar bent (CGVS, gehoor 1, p. 3). Er moet worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties opzettelijk foutieve informatie hebt gegeven over uw leeftijd. Zo komt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Verder hebt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat uw twee zussen elk bij hun echtgenoot in Kabul wonen (verklaring DVZ, punt 30). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat ze in Byankhel en in Laghi wonen. Geconfronteerd met uw eerdere bewering, die hiermee strijdig is, ontkent u simpelweg dat u dat gezegd heeft (CGVS, gehoor 1, p. 9). Het ontkennen van uw eerdere verklaring kan geenszins volstaan om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Opnieuw wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast.

Over de connecties van u en uw vriend S. (...) met de Taliban, legt u verklaringen af die weinig overtuigend zijn. Zo zegt u dat u via uw vriend betrokken raakte bij bijeenkomsten van de Taliban. De Taliban zouden zowel 's nachts als overdag vergaderen. U zou nooit na het vallen van de avond naar een Taliban bijeenkomst zijn geweest (CGVS, gehoor 1, p. 14). Uw vriend zou u nooit over het verloop van deze bijeenkomsten hebben verteld, hoewel u beweert dat het uw beste vriend was (CGVS, gehoor 1, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat uw vriend u wel vertelde dat hij naar nachtelijke bijeenkomsten van de Taliban ging (CGVS, gehoor 1, p. 14), maar vervolgens er niets over wilde vertellen, zeker niet omdat u zegt dat uw vriend u blijkbaar op hetzelfde pad als hem wilde brengen en u bij de Taliban wilde betrekken (CGVS, gehoor 1, p. 14).

U beweert verder dat uw ouders niet wisten dat S. (...) connecties had met de Taliban. U beweert dat hij het niet toonde (CGVS, gehoor 1, p. 16), wat niet in overeenstemming is met uw bewering dat uw vriend reeds lange tijd zijn baard liet groeien, vaak naar de moskee ging en overdag ook naar bijeenkomsten van de Taliban ging bij het Faqir Baba-schrijn dat in uw dorp zelf gelegen is (CGVS, gehoor 1, p. 5, p. 14). Bovendien hebt u gesteld dat in uw dorp 'iedereen met de Taliban is' (CGVS, gehoor 1, p. 2). In dat licht is het weinig aannemelijk dat uw ouders niet zouden weten dat S. (...) connecties zou hebben gehad met de Taliban. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen ondermijnd.

Ook over het gesprek waarin S. (...) aan u verteld zou hebben over zijn voornemen een zelfmoordaanslag uit te voeren, zijn uw verklaringen niet overtuigend. U zegt dat S. (...) u in de zaak waar u werkte zou hebben verteld van zijn plannen. Jullie zouden een uur of anderhalf uur lang samen hebben gehuild. Toch zou niemand anders van uw werk hebben gevraagd wat er aan de hand was, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat jongere collega's jullie wel eten en thee hebben gebracht en u naderhand ook nog bent gaan werken (CGVS, gehoor 1, p. 11, p. 17). Het komt niet geloofwaardig over dat u en uw vriend zo lang konden zitten huilen zonder dat iemand daarover vragen bij heeft gesteld. Verder is het niet geloofwaardig dat u, wanneer uw vriend u vertelt dat hij een zelfmoordaanslag wil plegen, niet vraagt hoe hij tot dat besluit gekomen zou zijn. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dat niet vroeg aan uw vriend, zegt u dat hij geheimen voor u had en dat u wist dat u er niet naar moest vragen (CGVS, gehoor 1, p. 18). Dat is echter een zwakke verklaring die niet kan uitklaren waarom u niet eens geprobeerd hebt om de gedachtegang van uw beste vriend te begrijpen wanneer het over een ingrijpend besluit als het plegen van een zelfmoordaanslag gaat. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast. U weet evenmin of het besluiten tot een zelfmoordaanslag S. (...) eigen wens was, dan wel een besluit dat hij onder druk van de Taliban genomen had. U hebt niet gevraagd of S. (...) een concrete uitwerking van zijn plan (zoals een doelwit, een tijdstip en een plaats) voor ogen had (CGVS, gehoor 1, p. 18). Dat u zo weinig vragen stelde, terwijl u toch een of anderhalf uur met uw vriend S. (...) hebt doorgebracht nadat hij over een zeer ingrijpend plan had verteld, is niet overtuigend. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt opnieuw op de helling gezet.

Ook uw verklaringen over uw gesprek met S. (...) vader doen wenkbrauwen fronsen. Toen u S. (...) vader vertelde over het voornemen van S. (...) om een zelfmoordaanslag te plegen, zou hij helemaal niets gezegd hebben. Het zou tijd geweest zijn voor het avondgebed en S. (...) vader zou zijn gaan bidden (CGVS, gehoor 1, p. 19). Wanneer u geconfronteerd wordt met de onwaarschijnlijkheid van uw bewering dat een vader niet zou reageren op het nieuws dat zijn zoon een zelfmoordaanslag zou willen plegen, antwoordt u 'wat moest hij zeggen?'. U voegt eraan toe dat S. (...) vader u meer vertrouwde dan zijn eigen zoon. Met dit antwoord klaart u de onaannemelijkheid van uw verklaring niet uit. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling gezet.

Uw beweringen dat de Taliban u zouden zoeken omdat u aan S. (...) vader zou hebben verteld over S. (...) voornemen, zijn evenmin overtuigend. Wanneer u gevraagd wordt of S. (...) vader aan iemand had verteld over zijn zoons plannen, zegt u dat u dat niet weet. S. (...) vader zou wel aan de Taliban hebben verteld dat u de enige was aan wie S. (...) over zijn voornemen verteld had (CGVS, gehoor 1, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt waarom S. (...) vader u, die als een zoon voor hem was, zou verraden bij de Taliban, zegt u dat hij dat deed uit angst voor de Taliban (CGVS, gehoor 1, p. 19). Die waren immers naar het huis van S. (...) gekomen en wilden hem onder dwang meenemen. Ze vroegen aan S. (...) vader hoe hij afwist van de plannen van zijn zoon (CGVS, gehoor 1, p. 19). De Taliban moeten dus geweten hebben dat S. (...) vader op de hoogte was van zijn zoons plannen. Het is echter niet aannemelijk dat de Taliban dit wisten. S. (...) vader zou het dan zelf tegen de Taliban moeten hebben verteld, terwijl u zei niet te weten of zijn vader iets aan iemand had verteld (CGVS, gehoor 1, p. 19).

Bovendien is er geen enkele reden waarom S. (...)vader, na het horen dat zijn zoon plannen voor een zelfmoordaanslag had, hierover de Taliban zou inlichten. Zelfs al zouden de Taliban te weten zijn gekomen dat u S. (...) vader zou hebben ingelicht over S. (...) plannen, dan nog is het niet aannemelijk dat zij u om die reden zouden viseren. U verklaart dat u "hun vogel uit hun handen bevrijd zou hebben". Wanneer opgemerkt wordt dat de kern van de zaak niet veranderde, gezien S. (...) nog steeds overtuigd was van zijn plannen, antwoordt u dat u een geheim van de Taliban zou hebben blootgelegd. Daarom zou u een doelwit voor hen vormen (CGVS, gehoor 1, p. 19). Dat antwoord kan echter niet uitklaren waarom de Taliban u zou viseren, zeker omdat u niet eens wist of uw vriend al een concrete uitwerking voor zijn plannen had.

U verklaart nog dat de Taliban naar S. (...) huis zijn gegaan met de bedoeling hem op te halen. U weet echter niet of dat ook effectief gebeurd is. U zou nadien enkel gehoord hebben dat S. (...) nog in leven was, maar weet verder niets over het wel en wee van uw vriend. Toen u onderweg was met uw oom, hebt u hem daar geen vragen over gesteld, hoewel deze oom wel contact had gehad met S. (...) vader (CGVS, gehoor 1, p. 13, p. 20). U hebt ook later nooit via uw oom of via iemand anders geprobeerd om uit te vinden wat er met uw vriend S. (...) gebeurd zou zijn. U zegt dat u geen tijd had om in detail naar deze zaken te vragen. Geconfronteerd met de opmerking dat het welzijn van uw beste vriend geen detail is, beweert u dat u wel naar S. (...) had gevraagd bij uw neef, maar dat uw neef de vraag ontweek (CGVS, gehoor 1, p. 20). Deze opmerking is strijdig met uw eerdere bewering dat u, toen u met uw neef telefoneerde, niet gevraagd hebt naar S. (...) (CGVS, gehoor 1, p. 20). De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt door deze tegenstrijdigheid ondermijnd. Het is evenmin geloofwaardig dat u, hoewel u beweert zielsveel van S. (...) te hebben gehouden, uw interesse in zijn welzijn schijnt te verliezen zodra u Afghanistan verlaten hebt.

Omwille van al bovenstaande redenen moet gesteld worden dat uw beweringen over S. (...) en zijn plannen voor een zelfmoordaanslag en de problemen met de Taliban die daar het gevolg van zouden zijn, niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook uit uw verklaringen over de vete tussen uw familie en uw vaders neven, kan geen gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade afgeleid worden. Om te beginnen wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen ondermijnd door een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS beweerde dat er bij beide partijen mensen om het leven zijn gekomen omwille van de vete (CGVS, gehoor 1, p. 21), beweert u tijdens uw tweede gehoor dat één neef van u het leven heeft gelaten in het conflict en verder niemand. Geconfronteerd met uw eerdere bewering, die hiermee strijdig is, herhaalt u simpelweg uw laatste bewering (CGVS, gehoor 2, p. 5). Het loutere vasthouden aan één verklaring volstaat niet om afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen over het aantal slachtoffers in de door u beweerde vete. Zo wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vete aangetast, temeer omdat het aantal slachtoffers allerminst als een detail beschouwd kan worden.

Wanneer u vervolgens gevraagd wordt over het overlijden van uw neef te vertellen, zegt u dat hij voor onderhandelingen op bezoek zou zijn geweest bij de tegenpartij. Op terugweg zou hij vermoord zijn door Talibs. U bent ervan overtuigd dat uw vaders neef de opdracht heeft gegeven uw neef te vermoorden (CGVS, gehoor 2, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt waarom u daar zo zeker van bent, zegt u dat u de situatie kent en weet hoe het is (CGVS, gehoor 2, p. 6). Met dit antwoord kan u het CGVS er niet van overtuigen dat uw neef effectief gedood zou zijn naar aanleiding van de jarenlange vete die tussen uw familie en de neven van uw vader zou heersen.

Bovendien situeert u de dood van uw neef zo'n twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, gehoor 2, p.5, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt of er, na de dood van uw neef nog incidenten of problemen zijn geweest tussen beide families, zegt u van niet (CGVS, gehoor 2, p. 6). U zegt ook dat het laatste incident tussen de families de dood van uw neef was (CGVS, gehoor 2, p. 7). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u na uw neefs dood nog jaren in uw dorp hebt gewoond en er een normaal leven leidde waarbij u ging werken en naar de bazaar kon gaan, en dat dat gedrag niet in overeenstemming te brengen is met het leven van iemand die vreest vermoord te worden, beweert u plots dat de neef van uw vader wel mensen en brieven stuurde met bedreigingen aan jullie adres. Hij zou ook dreigtelefoontjes plegen (CGVS, gehoor 2, p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat de dood van uw neef het laatste incident tussen beide families zou zijn, en dat u gevraagd werd naar problemen na dat overlijden, en dat het ontvangen van bedreigingen toch als een probleem omschreven

kan worden, zegt u dat dat niet hetzelfde is als iemand vermoorden en dat uw familie jullie vertegenwoordiger, H.A. (...), bewaakte (CGVS, gehoor 2, p. 7). Daarmee legt u niet uit waarom u de bedreigingen niet vermeld hebt toen u gevraagd werd naar problemen na de dood van uw neef. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling gezet. Bovendien kan u de dreigbrieven die uw familie ontvangen hebben niet voorleggen.

U verklaart verder ook dat de neven van uw vader wel criminelen of Talibs naar uw regio zouden sturen om jullie lastig te vallen. U voegt eraan toe: "...want ik heb een kogel gekregen in mijn been ...” (CGVS, gehoor 2, p. 5). Wanneer u op een later moment gevraagd wordt te vertellen over het incident waarbij u die kogel in het been zou hebben gekregen, blijkt uit uw verklaringen dat u zich toevallig op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats bevond, wat u overigens beaamt (CGVS, gehoor 2, p. 8). Dat u uw verwonding aanvankelijk tracht te koppelen aan de door u beweerde vete, terwijl nadien blijkt dat er geen verband is, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw uitspraken.

De door u ingeroepen vrees wordt nog ondermijnd door dat u niet alleen nog jaren na het overlijden van uw neef in eigen dorp een normaal leven kon leiden, maar ook doordat uw ouders, uw broer en uw ooms nog steeds in datzelfde dorp wonen (CGVS, gehoor 1, p. 7, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt waarom jullie de regio niet verlieten naar aanleiding van de door u beweerde vete, zegt u dat jullie het land niet konden achterlaten (CGVS, gehoor 2, p. 7). Indien men werkelijk voor zijn leven zou vrezen, zou men verwachten dat men niet jarenlang op diezelfde plaats zou blijven wonen. Ook het hebben van gronden zou van weinig belang moeten zijn in zaken van leven of dood. Dat uw familie echter wel jaren op die plaats kon blijven wonen, en dat nog steeds doet, ondermijnt nogmaals de door u ingeroepen vrees naar aanleiding van de vete.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze vete wordt verder ondermijnd doordat u hierover niet gerept hebt bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, vraag 1-8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u hierover niet hebt gesproken, zegt u dat er u niet zo veel vragen werden gesteld. Als men u ernaar gevraagd zou hebben zou u het wel verteld hebben, zegt u. Wanneer u erop gewezen wordt dat er u specifiek gevraagd werd of u, naast de reeds door u vermelde problemen met de Taliban, ook problemen had met medeburgers, en dat u daarop ontkennend geantwoord hebt, zegt u dat men u vroeg naar problemen met de overheid of arrestaties. U zegt dat u daarop negatief geantwoord hebt. Wanneer opnieuw wordt opgemerkt dat u ook negatief antwoordde op de vraag of u problemen had met medeburgers, beweert u dat men u dat niet gevraagd heeft of dat u het misschien niet begrepen had (CGVS, gehoor 2, p. 8). Dat antwoord kan niet uitklaren waarom u bij de DVZ helemaal niets gezegd hebt over de familievete. Zo wordt de geloofwaardigheid ervan nogmaals ondermijnd.

Wanneer u, bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS, gevraagd wordt of u bij uw korte interview op de DVZ alle redenen voor uw vertrek uit Afghanistan hebt kunnen vertellen, hebt u bevestigend geantwoord (CGVS, gehoor 1, p. 2). Nochtans was dat het uitgelezen moment om te vermelden dat u geen kans zou hebben gehad de familievete te vermelden. Dat doet u niet. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt tijdens uw tweede gehoor, en wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom u gezegd hebt dat u alle redenen heeft kunnen vertellen terwijl dat niet zo zou zijn geweest, zegt u dat u tijdens uw eerste gehoor gevraagd werd waarom u 's avonds niet buiten mocht en dat u toen de vete vermeld hebt. Ook na omstandige herhaling van deze vraag, blijft u bij dat antwoord (CGVS, gehoor 2, p. 8). Hoewel dat inderdaad het geval was (CGVS, gehoor 1, p. 14), moet vastgesteld worden dat dat antwoord niet uitklaart waarom u bij aanvang van het eerste gehoor bevestigd dat u tijdens uw gehoor op DVZ alles kort heeft kunnen vertellen, terwijl later moet blijken dat u nagelaten heeft de familievete te vermelden. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen hierover nogmaals aangetast.

Omwille van al bovenstaande redenen moet gesteld worden dat u in uw verklaringen over deze vete geen gegronde vrees zoals bedoeld in de Conventie van Genève, noch een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet aannemelijk hebt gemaakt.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De foto's kunnen enkel uw verklaringen over uw werk ondersteunen, dewelke in deze niet ter discussie staan. Over de geruite sjaal moet gesteld worden dat er geenszins kan uit worden afgeleid van wie u deze gekregen zou hebben of voor welke gelegenheid. De bewijskracht is dus verwaarloosbaar.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent in goede gezondheid. U hebt bijna tien jaar werkervaring als mekaniëker (CGVS, gehoor 1, p. 10). Uw moedertaal is Pashtou en u redt zich eveneens in Dari (CGVS, gehoor 1, p. 3). Bovendien stamt u uit een rijke familie (CGVS, gehoor 1, p. 7) die u een startkapitaal kan meegeven om u elders in Afghanistan te vestigen. U beschikt in Kabul ook over een sociaal netwerk. U hebt immers bij uw asielaanvraag verklaard dat uw twee zussen er wonen (verklaring DVZ, punt 30). Dat u dit naderhand ontkent (CGVS, gehoor 1, p. 9), duidt er op dat u de Belgische asielinstanties wil misleiden over uw familiale situatie. U verklaart nog dat u niet naar Kabul kan gaan omwille van de door u ingeroepen familievete (CGVS, gehoor 2, p. 3). Gezien de geloofwaardigheidsproblemen met de door u beweerde familievete, kan dit argument niet aantonen dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Wanneer u nog (twee keer) gevraagd wordt waarom u zich niet elders in Afghanistan kan vestigen, zegt u enkel dat dat niet kan, zonder uit te leggen waarom (CGVS, gehoor 1, p. 22).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, van artikel 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Na citering uit de bestreden beslissing en het citeren van het artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat, teneinde te kunnen spreken van een intern vestigingsalternatief, volgende voorwaarden dienen te zijn vervuld: (i) het gedeelte van het land waarnaar de asielzoeker zou kunnen gaan moet veilig zijn, (ii) de asielzoeker moet zich op een veilige en wettige manier tot dit deel van het land kunnen begeven, (iii) er kan redelijkerwijze van de asielzoeker worden verwacht dat hij zich in dit deel van het land vestigt en (iv) hierbij wordt rekening gehouden met algemene omstandigheden en de omstandigheden eigen aan de persoon van de asielzoeker.

2.1.1. In een eerste onderdeel, betreffende het feit dat Kabul veilig dient te zijn, wijst verzoeker, in een eerste subonderdeel 'de veiligheidssituatie in Kabul', er op dat de bestreden beslissing stelt dat het aantal burgerslachtoffers sinds de tweede helft van 2012 gestegen is en hij verwijst hiervoor naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013. Hij vervolgt dat ook de bestreden beslissing stelt dat het aantal veiligheidsincidenten gestegen is sinds begin 2013. Na verwijzing naar de analyse van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat volgens de bestreden beslissing en het administratief dossier van de verwerende partij er geen Afghaanse doelwitten zouden zijn in Kabul en er bijgevolg slechts 'high profiel' doelwitten zijn, waarmee men de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten bedoelt, dat de *COI Focus - Veiligheidssituatie Kabul* van 5 september 2013 hiervoor verwijst naar pagina 14 van het UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013. Verzoeker stelt vast dat er op pagina 6-7 van de COI Focus melding wordt gemaakt van de aanslagen tussen augustus en januari in Kabul met telkens melding van het aantal burgerslachtoffers, dat er in totaal 93 dodelijke burgerslachtoffers zijn zonder te spreken van het aantal gewonden, dat dit de veiligheidsincidenten zijn in Kabul waarbij burgerslachtoffers vallen, dat ook in september van 2013 blijkt dat het geweld in Kabul niet te stoppen is. Verzoeker verwijst naar en citeert uit verschillende persartikelen van juni, juli, september en oktober 2013 en meent dat uit deze berichtgeving helemaal niet blijkt dat het enkel zou gaan om 'high profile' doelwitten, dat gewone burgers eveneens het slachtoffer zijn van deze aanvallen, dat het irrelevant is of het gaat om 'high profile' doelwitten, dat de essentie is dat er bij elke aanslag ook burgerslachtoffers vallen (doden en gewonden), die slachtoffer zijn van willekeurig geweld, dat hij dan ook enkel kan vaststellen dat er een manifeste tegenstrijdigheid is tussen het feit dat er in Kabul slechts aanslagen zouden plaatsvinden tegen 'high profile' en het groot aantal burgerslachtoffers bij deze aanslagen. De vraag is volgens verzoeker of hij veilig kan zijn in Kabul of niet, dat een analyse van de voornaamste doelwitten van de anti-regeringstroepen daarbij allerminst relevant is, dat hij zijn leven riskeert omdat er een aanslag plaatsvond tegen een buitenlander of omdat er een aanslag plaatsvond tegen de burgers zelf, verandert volgens verzoeker in dit opzicht niets. Voorts stelt verzoeker vast dat het UNHCR in de Guidelines van 6 augustus 2013 niet stellen dat er enkel 'high profile' doelwitten zouden zijn, waarna hij verwijst naar en citeert uit pagina 16 van het voornoemde Guidelines. Wat de analyse betreft van Thomas Ruttig waarnaar de COI Focus verwijst volgens hetwelk er geen aanslagen zouden plaatsvinden tijdens de spitsuren, stelt verzoeker vast dat dit nog niets zegt over de veiligheid in Kabul, dat Ruttig trouwens in hetzelfde artikel aangeeft dat de taliban hier niet altijd rekening mee houden en ook aanslagen plegen tijdens de spitsuren, dat het bovendien een absurd argument is en aantoonst dat burgers dus toch in hun dagelijks leven aangetast worden, dat ze er dus voor zouden moeten zorgen dat ze wel tijdens het spitsuur buitenkomen, want dat er minder risico is op aanslagen. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift

het laatste ANSO rapport toe waarin op pagina 10 duidelijk te lezen staat dat het aantal veiligheidsincidenten in Kabul in 2013 met 500% gestegen zijn ten opzichte van de voorbije jaren en verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, waarin onder andere wordt gesteld dat de veiligheidssituatie voor burgers verslechterd is sinds begin 2013. Volgens verzoeker is er dan ook sprake van schending van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet wanneer de bestreden beslissing stelt dat het 'aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag' zou zijn en dat hij er veilig zou kunnen zijn. Voorts stelt verzoeker vast dat zelfs in de hypothese dat er in Kabul enkel 'high profile' attacks zouden plaatsvinden, dient te worden vastgesteld dat hij als intern verplaatste vluchteling die terugkeert van een verblijf in Europa een 'high profile' doelwit is aangezien hij een verhoogd risico zou lopen als jonge man en als IDP, waarna hij verwijst naar de paragrafen betreffende '*men and boys of fighting age*' van de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, alsook naar paragrafen over IDP's uit het voornoemd rapport. Verzoeker meent dat hij, los van de onveiligheid in Kabul, een verhoogd risico loopt als volwassen man in goede gezondheid en als persoon die zou terechtkomen in één van de vele vluchtelingenkampen voor IDP's in Kabul. Verder wijst verzoeker er ook op dat het voornoemd rapport aangeeft, wanneer één van de vervolgingsactoren de taliban is, dat het feit of de vervolger de betrokkene zou vervolgen in het voorgestelde gebied van hervestiging in rekening moet worden gebracht, waarbij hij citeert uit de voornoemde Guidelines. Daarnaast wijst verzoeker er op dat de Guidelines ook duidelijk vragen dat er bij een onderzoek naar het intern vluchtalternatief, rekening wordt gehouden met het volatiel karakter van het conflict in Afghanistan, waarna hij citeert uit de Guidelines en vervolgt dat hij vaststelt dat het CEDOCA rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst geen rekening houdt met dit element, dit terwijl alle experts wijzen op een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan op korte termijn, gelet op het vertrek uit Afghanistan van de troepen van de NAVO en een groot deel van de Amerikaanse troepen in 2014, waarna hij citeert uit een tekst, doch zonder bronvermelding.

In een tweede subonderdeel betreffende het feit dat er sprake moet zijn van een redelijk intern vluchtalternatief, meent verzoeker dat het vanzelfsprekend is dat de asielinstanties het bestaan en redelijkheid van het alternatief moeten bewijzen als zij beslissen om te oordelen dat er een intern vluchtalternatief bestaat. Verzoeker wijst er op dat het UNHCR in zijn Guidelines stelt dat er geval per geval moet worden nagegaan of er sprake is van een redelijk intern vluchtalternatief, waarna hij citeert uit de voornoemde Guidelines en meent dat het UNHCR stelt dat een asielzoeker een betekenisvolle steun moet krijgen van de leden van zijn familie, gemeenschap of stam, dat enkel onder bepaalde omstandigheden deze steun niet nodig is. Verzoeker wijst er op dat hij geen familie heeft in Kabul die hem kan helpen, dat er in de bestreden beslissing niet wordt uitgelegd hoe hij zal kunnen overleven aangezien hij er niemand heeft die hem onderdak zou kunnen bieden. Verzoeker meent voorts dat er op grond van de motivering dat hij een volwassen man is in goede gezondheid, werkervaring heeft als mekanieker, Pashtou kent en Dari spreekt, uit een rijke familie afkomstig is en over een sociaal netwerk zou beschikken, geen sprake kan zijn van een serieus individueel onderzoek naar het redelijk karakter van een intern vluchtalternatief, dat de Guidelines in principe stellen dat er sprake moet zijn van een betekenisvol netwerk waar de asielzoeker terecht kan, doch dat dit, bij wege van uitzondering, onder bepaalde omstandigheden niet vereist is. Verzoeker wijst er op dat die bepaalde omstandigheden in de bestreden beslissing niet worden gedefinieerd, dat met enkel stelt dat hij volwassen en gezond is en uit een rijke familie komt, dat de redenering gevolgd door de verwerende partij bijgevolg geen resultaat van een geïndividualiseerde analyse is, dat de bestreden beslissing ingaat tegen de Guidelines hieromtrent en manifest niet overgaat tot een serieuze en individuele analyse aangezien men niet rechtvaardigt waarom er kan worden afgeweken van het principe, met name dat de asielzoeker een betekenisvolle steun moet kunnen verkrijgen van zijn familie, gemeenschap of stamleden, dat de enkele redenen die in de bestreden beslissing worden aangehaald, met name dat hij een volwassen man is en uit een rijke familie afkomstig is, geen persoonlijke omstandigheden zijn maar algemene omstandigheden die op quasi elke asielzoeker afkomstig uit Afghanistan zouden kunnen worden toegepast.

Voorts citeert verzoeker uit de UNHCR Guidelines betreffende het intern vestigingsalternatief, waarbij elementen opgesomd worden waaraan aandacht moet besteed worden om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen en stelt hierbij dat eveneens dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing deze elementen niet onderzoekt, dat men noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier iets terugvindt over de mogelijkheid van verzoeker om effectieve (en niet enkel hypothetische) steun te krijgen van familieleden, toegang te hebben tot huisvesting en basisinfrastructuur inzake gezondheidszorg, onderwijs enzovoort en het aantal intern verplaatste vluchtelingen in Kabul. Verzoeker verwijst naar de Guidelines betreffende dit laatste punt en stelt dat de analyse niet werd gemaakt en dat er bijgevolg geen sprake is van een redelijk intern vluchtalternatief, dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt ook niet werd onderzocht of hij toegang zal

hebben tot de nodige infrastructuur, om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften, dat men absoluut niet onderzoekt wat zijn lot zal zijn eens in Kabul: of hij ergens terecht kan, waar hij van zal leven en of hij toegang zal hebben tot basis gezondheidszorg enzovoort. Hij verwijst in die zin ook naar een arrest van de Raad van State van 5 juli 2013 in welke de Raad van State ook het belang van een serieus en individueel onderzoek naar het redelijk karakter van een intern vluchtalternatief in Kabul onderstreept, waarna hij citeert uit voornoemd arrest.

2.1.2. In een tweede onderdeel bespreekt verzoeker de actuele situatie voor een IDP in Kabul. Verzoeker wijst er op dat volgens het UNHCR het onderzoek van het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief de volgende vraag moet beantwoorden *“Can the claimant, in the context of the country concerned, lead a relatively normal life without facing undue hardship?”* en dat het UNHCR vraagt dat er rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de asielzoeker en ook met de economische omstandigheden in geval van terugkeer, waarna hij citeert uit de *“UNHCR, Guidelines on international protection Internal Flight or Relocation Alternative”* van 23 juli 2003. Verzoeker meent dat, eens aangekomen in Kabul, hij nergens naartoe zou kunnen, dat hij dus in één van de vele kampen voor intern verplaatste vluchtelingen in Kabul zou terechtkomen, dat de situatie er onmenselijk is en duidelijk gaat om hetgeen de UNHCR als *“conditions of severe hardship”* of *“undue hardship”* kwalificeert. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit de informatie in het administratief dossier omtrent de intern verplaatste vluchtelingen in de kampen in Kabul en stelt dat uit die informatie ook blijkt dat Kabul minstens 35.000 intern verplaatste vluchtelingen ontvangt, dat het rapport de situatie grovelijk lijkt te onderschatten nu het rapport zelf aangeeft dat het bevolkingsaantal van 1,5 miljoen naar 5 miljoen is gegaan, dat het onmogelijk zo kan zijn dat er slechts 30.000 IDP's zijn. Vervolgens wijst verzoeker dienaangaande naar het rapport van de Wereldbank en stelt dat het in het voornoemd rapport gaat om een minimum aangezien de NGO's niet de exacte cijfers kunnen verzamelen maar ook gelet op de bovenstaande exponentiele bevolkingsgroei in Kabul. Verzoeker benadrukt dat IDP's geen toegang hebben tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, gezondheidszorg of zelfs rioolwaterverwerking, dat bovendien 60% in onzekerheid leeft aangezien ze onder constante dreiging leven om uit hun woning te worden gezet, dat er volgens een rapport van 2011 van de Wereldbank zelfs sprake is van 70% illegale nederzetting. Omtrent dit punt verwijst verzoeker naar de herschikte versie van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU en stelt hij dat gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat 60% van de IDP's eigenlijk wonen in illegale nederzettingen, er geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, dat hij immers, zoals de meerderheid van de IDP's, in Kabul zou terechtkomen in een illegale nederzetting en niet op een veilige manier toegang zou kunnen krijgen tot dat deel van het land en er zich mogen vestigen. Voorts meent verzoeker dat ook het rapport van Amnesty International, waarnaar het administratief dossier verwijst, alarmerende informatie bevat, waarna hij uit het desbetreffende rapport citeert, alsook uit een recent rapport van 25 maart 2013 van het Internal Displacement Monitoring Centre.

Voorts meent verzoeker dat de UNHCR Guidelines stellen dat jongen mannen als IDP's een verhoogd risico lopen waarna hij verwijst naar en citeert uit het onderdeel *‘Men and Boys of Fighting Age’* van de voornoemde Guidelines. Verzoeker meent dat dit element niet door de verwerende partij werd onderzocht, dat gezien de informatie in het administratief dossier en bovenstaande rapporten het duidelijk is dat hij in geval van terugkeer *“undue hardship”* tegemoet zou gaan, dat de bestreden beslissing bijgevolg geen rekening houdt met haar eigen informatie vervat in het administratief dossier, dat er geen sprake is van een redelijk intern vestigingsalternatief in Kabul in zijn hoofde aangezien hij zou terechtkomen in een onmenselijke en vernederende situatie.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing het statuut van subsidiaire bescherming hem niet toekent omdat hij een intern vestigingsalternatief zou hebben in Kabul, dat gelet op het feit dat hij heeft aangetoond niet in Kabul te kunnen verblijven in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, er onderzocht dient te worden of hij terug kan naar het district Zazi, provincie Paktia aangezien er aan zijn herkomst uit deze provincie niet werd getwijfeld. Verzoeker citeert vervolgens uit de UNHCR Guidelines waarbij de provincie Paktika aangeduid staat als één van de twaalf provincies met het hoogste incidententotaal en stelt dat deze slechte veiligheidssituatie door de verwerende partij gekend is en dat zij de subsidiaire beschermingsstatus toekent aan asielzoeker afkomstig van deze regio.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdorde de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen en hem de vluchtelingenstatus of, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Als bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker, zoals blijkt uit zijn inventaris:

- ANSO rapport april 2013 (stuk 2)
- Amnesty International: *"Afghans fleeing war find misery in urban slums"* (stuk 3)
- IDMC: *"Afghanistan: Comprehensive response urgently required as displacements crisis worsens"* (stuk 4).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.8. De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Daarenboven blijkt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat zij de veiligheidssituatie te Kabul evenmin een belemmering acht voor de terugkeer van asielzoekers naar Kabul. In zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk *“in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt”*. Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voordoet (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 93).

2.10. Wat betreft de *‘redelijkheid’* van het vestigingsalternatief merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete persoonlijke argumenten aanbrengt die vermogen aan te tonen dat een hervestiging in Kabul in zijn geval *‘onredelijk’* zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Volgens het EHRM zijn socio-economische overwegingen daarbij slechts relevant in die mate dat de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker in het vestigingsalternatief wordt geconfronteerd, dermate penibel zijn dat deze omstandigheden op zich oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In weerwil van wat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, blijkt uit de bestreden beslissing afdoende dat verwerende partij een geïndividualiseerde analyse heeft gemaakt van de redelijkheid van een hervestiging voor verzoeker in Kabul. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent in goede gezondheid. U hebt bijna tien jaar werkervaring als mekaniker (CGVS, gehoor 1, p. 10). Uw moedertaal is Pashtou en u redt zich eveneens in Dari (CGVS, gehoor 1, p. 3). Bovendien stamt u uit een rijke familie (CGVS, gehoor 1, p. 7) die u een startkapitaal kan meegeven om u elders in Afghanistan te vestigen. U beschikt in Kabul ook over een sociaal netwerk. U hebt immers bij uw asielaanvraag verklaard dat uw twee zussen er wonen (verklaring DVZ, punt 30). Dat u dit naderhand ontkent (CGVS, gehoor 1, p. 9), duidt er op dat u de Belgische asielinstanties wil misleiden over uw familiale situatie. U verklaart nog dat u niet naar Kabul kan gaan omwille van de door u ingeroepen familievete (CGVS, gehoor 2, p. 3). Gezien de geloofwaardigheidsproblemen met de door u beweerde familievete, kan dit argument niet aantonen dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Wanneer u nog (twee keer) gevraagd wordt waarom u zich niet elders in Afghanistan kan vestigen, zegt u enkel dat dat niet kan, zonder uit te leggen waarom (CGVS, gehoor 1, p. 22). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”* In zoverre verzoeker

stelt hij geen familie heeft in Kabul die hem kan helpen, kan hij niet overtuigen, daar uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker initieel aangaf dat zijn twee zussen in Kabul wonen. Het feit dat hij ter gelegenheid van zijn verzoekschrift opnieuw stelt dat hij geen familie heeft in Kabul, zoals tijdens het gehoor op het CGVS, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker op de DVZ verklaarde dat zijn twee zussen in Kabul wonen en dat het feit dat hij dit bij het CGVS ontkent er op duidt dat hij de Belgische asielinstanties wil misleiden omtrent zijn familiale situatie. Waar verzoeker meent dat onder bepaalde omstandigheden betekenisvolle steun van familie, gemeenschap of stam niet noodzakelijk is, dat deze omstandigheden niet in de bestreden beslissing gedefinieerd worden, dat enkel stellen dat verzoeker volwassen en gezond is en uit een rijke familie komt, niet om een serieuze en individuele analyse gaat aangezien niet gerechtvaardigd wordt waarom er kan afgeweken worden van het principe dat men betekenisvolle steun moet kunnen krijgen en aangezien voormelde elementen geen persoonlijke omstandigheden zijn maar algemene omstandigheden die quasi op elke asielzoeker afkomstig uit Afghanistan zou kunnen worden toegepast, kan hij niet gevolgd worden. Immers stelt de Raad vast dat de elementen, waarnaar de verwerende partij heeft verwezen, met name het feit dat verzoeker een volwassen man in goede gezondheid is, die bijna tien jaar werkervaring heeft als mekanieker, die Pashtou en Dari kent en uit een rijke familie stamt, alsook dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in Kabul, wel degelijk persoonlijke omstandigheden zijn die betrekking hebben op verzoeker, zodoende dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een individuele analyse van het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief.

Verzoeker stelt verder dat rekening moet gehouden worden met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de asielzoeker en met de economische omstandigheden in geval van terugkeer. Verzoeker stelt dienaangaande dat hij bij een hervestiging *“nergens naar toe zou kunnen gaan”* en derhalve *“in één van de vele kampen voor intern verplaatste vluchtelingen in Kabul zou terechtkomen”*. Hij stelt dat de situatie er onmenselijk is en duidelijk gaat om hetgeen het UNHCR kwalificeert als *“conditions of severe hardship”* of *“undue hardship”*. Vervolgens wijst verzoeker op informatie over het aantal IDP's in Kabul en stelt dat IDP's geen toegang hebben tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, gezondheidszorg en rioolwaterverwerking en dat 60 % in onzekerheid leeft aangezien ze onder constante dreiging leven om uit hun woning te worden gezet, dat 70% van de bevolking in Kabul leeft in illegale nederzettingen. Onder verwijzing naar artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU (*“en hij op een veilige en wettige manier kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt”*), meent verzoeker dat gelet op het feit dat 60% van de IDP's leeft in illegale nederzettingen, er geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief, dat hij immers, zoals de meerderheid van de IDP's, zou terechtkomen in een illegale nederzetting en bijgevolg niet op een veilige en wettige manier toegang kunnen krijgen tot dat deel van het land en er zich mogen vestigen. Verzoeker verwijst vervolgens naar de schrijnende levensomstandigheden van IDP's te Kabul, die hij illustreert met verwijzing naar een rapport van Amnesty International en van de NGO IDMC (bijgevoegd als stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij in geval van een hervestiging in Kabul terecht zou komen in de vluchtelingenkampen voor IDP's of informele settlements. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus, *“Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad”* van 5 september 2013, p. 10), blijkt dat de IDP's die in deze settlements belanden veelal afkomstig zijn van het platteland, dat dit hun integratie in het sociale en economische weefsel van de stad bemoeilijkt, dat zelfs in vergelijking met de stedelijke armen, de IDP's, met hun achtergrond als landbouwer, gemiddeld minder geletterd en opgeleid zijn en zij niet over vaardigheden beschikken waarmee ze in de stedelijke economische omgeving kunnen integreren. Verzoeker is afkomstig uit een rijke familie (gehoorverslag CGVS 13 september 2013, p. 7). Dit gegeven toont aan dat verzoeker, voor zover dit zou nodig zijn, een financiële terugvalpositie heeft waarop hij kan bogen. Verzoekers kennis van het Pashtou en Dari (verklaring DVZ, vraag 8; gehoorverslag CGVS 13 september 2013, p. 3), zijn tienjarige werkervaring als mekanieker (gehoorverslag CGVS 13 september 2013, p. 10) en de vaststelling dat hij twee zussen heeft wonen in Kabul tonen aan dat hij zowel over professionele kansen als over een opvangnetwerk beschikt te Kabul. In onderhavig dossier blijken aldus geen objectieve argumenten aanwezig die een risico op het terechtkomen in een vluchtelingenkamp/informele settlements in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de documenten die verzoeker aanhaalt en bijvoegt blijkt dat de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen en de sloppenwijken van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij een hervestiging geconfronteerd zal worden met socio-economische omstandigheden die dermate penibel zijn dat deze op zich een mensonterende behandeling uitmaken, waardoor hij evenmin aannemelijk maakt dat een interne hervestiging in Kabul voor hem *‘onredelijk’* zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de persoonlijke omstandigheden, het profiel van verzoeker en de redelijkheid van het intern hervestigen bij terugkeer, kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 5 juli 2013 waar het belang van een serieus en individueel onderzoek naar het redelijk karakter van een intern vluchtalternatief in Kabul wordt onderstreept en waarin wordt gesteld dat uit de motivering van het arrest van de Raad niet blijkt dat het profiel van verzoeker als terugkerende vluchteling onder ogen is genomen om tot de redelijkheid van het intern vluchtalternatief te besluiten, noch dat is onderzocht of verzoeker zich met dat profiel niet onderscheidt van de andere alleenstaande mannen in Kabul. Bovendien moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonbaar dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

2.11. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. De impact van de aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheid in het vestigingsalternatief, merkt de Raad aldus op dat de desbetreffende conclusie van verwerende partij steun vindt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie (COI Focus Afghanistan, *veiligheidssituatie Kabul-stad*, 5 september 2013) blijkt dat het geweld aldaar gekenmerkt wordt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze aanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd (p. 5). De gerichte aanvallen op overheidspersoneel uitgezonderd, vormen burgers geen doelwit voor de opstandelingen. De antiregeringselementen zouden willekeurige aanslagen met veel burgerslachtoffers vermijden gezien zij op zoek zijn naar legitimiteit voor hun acties onder de lokale bevolking (p. 9). Aangezien uit deze informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, kan dit niet gelijkgesteld worden aan een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de veiligheidssituatie. Waar verzoeker uit de informatie van de verwerende partij meent op te maken dat in de eerste acht maanden van 2013 er "93 dodelijke burgerslachtoffers" vielen, stelt de Raad vast dat de aanslagen, vermeld op pagina 6 en 7 van de voormelde COI Focus, waarnaar verzoeker verwijst, stuk voor stuk gerichte aanvallen tegen overheidsgebouwen en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire of supranationale aanwezigheid waren waarbij de slachtoffers in hoofdzaak overheidspersoneel waren en burgerslachtoffers bij deze aanvallen slechts een kleine minderheid vormden. Het burger- en veiligheidspersoneel van de Afghaanse overheid (die verzoeker als burgerslachtoffers meetelt) wordt blijkens de informatie gevisieerd door de antiregeringselementen omwille van een aan hen toegedichte politieke opinie. Dit geldt niet voor verzoeker die geen enkele band heeft met de Afghaanse overheid. Wat betreft de lijst aan incidenten die verzoeker in zijn verzoekschrift weergeeft, merkt de Raad op dat het tweede, derde en vierde incident mee werden betrokken in de informatie van de commissaris-generaal, waardoor zij geen ander licht kunnen werpen op bovenvermelde conclusie. Verzoeker maakt nog melding van een vijfde incident dat zich voordeed nadat de informatie van de verwerende partij was opgesteld. Het betreffende incident, een zelfmoordaanslag op 18 oktober 2013 tegen de internationale medewerkers in de sterk beveiligde

'Green Zone', past geheel in de analyse van de verwerende partij over het geweldpatroon. Hoewel er bij dit incident twee doden vielen, was deze aanslag het eerste ernstige incident in Kabul sinds de aanslag op het NAVO-opslagcentrum op 2 juli 2013, dus na een periode van meer dan drie maanden zonder noemenswaardig incident. Betreffende het eerste door verzoeker vernoemde incident, wenst de Raad er op te wijzen dat melding wordt gemaakt van een aanslag ten noorden van Kabul, zonder verdere precisering. Deze informatie kan dan ook geen ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Kabul. In zoverre verzoeker meent dat uit de berichtgeving helemaal niet blijkt dat het enkel zou gaan om 'high profile' doelwitten, dat gewone burgers eveneens het slachtoffer zijn van deze aanvallen, dat het irrelevant is of het gaat om 'high profile' doelwitten, dat de essentie is dat er bij elke aanslag ook burgerslachtoffers vallen (doden en gewonden), die slachtoffer zijn van willekeurig geweld, wijst de Raad er op dat de berichtgeving bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar dat dit niet aantoonde dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst of zal heersen. Immers houdt zelfs een beperkt aantal incidenten niet automatisch in dat de betrokken regio onveilig zou zijn. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyse te ondergraven. Ook het betoog omtrent het tijdstip waarop de aanslagen worden gepleegd doet niets af aan voormelde vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul. Waar verzoeker er op wijst dat het UNHCR in de Guidelines van 6 augustus 2013 niet stellen dat er enkel 'high profile' doelwitten zouden zijn, wijst de Raad er op dat voormelde informatie betrekking heeft op de algehele situatie in Afghanistan, zodat deze informatie dan ook geen ander licht kan werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Verzoekers betoog dat *"het aantal veiligheidsincidenten te Kabul in 2013 met 500 % is gestegen ten opzichte van de voorbije jaren"*, waarvoor hij verwijst naar het ANSO-rapport dat hij als stuk 2 bij zijn verzoekschrift voegt, kan niet worden bijgetreden. Uit lezing van dit rapport blijkt immers dat er sprake is van een stijging van 2 incidenten in het eerste kwartaal van 2012 naar 12 in het eerste kwartaal van 2013, waarbij dient opgemerkt te worden dat 2012 een uitzonderlijk kalm jaar was. Bovendien blijkt, zoals reeds gesteld, dat er zich tussen 2 juli 2013 en 18 oktober 2013 dan weer geen enkel noemenswaardig incident voordeed. De door verzoeker geciteerde informatie uit de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, waarin onder andere wordt gesteld dat de veiligheidssituatie voor burgers verslechterd is sinds begin 2013, dat volgens de voorspelling van ANSO 2013 na 2011 het gewelddadigste jaar zal worden en dat Kabul behoort tot de 12 provincies met het hoogst aantal incidenten in 2012, doet verder ook geen afbreuk aan de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul aangezien de door verzoeker geciteerde informatie de situatie in Afghanistan in het algemeen betreft of in de provincie Kabul zonder in te gaan op de situatie in de stad Kabul.

Uit wat voorafgaat is voldoende gebleken dat er actueel in Kabul geen situatie van willekeurig geweld heerst die voor een asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, kan resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

2.12. Verder meent verzoeker dat hij als intern verplaatste vluchteling die terugkeert van een verblijf in Europa een 'high profile' doelwit is aangezien hij een verhoogd risico zou lopen als jonge man en als IDP, waarna hij verwijst naar de paragrafen betreffende *'men and boys of fighting age'* van de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, alsook naar paragrafen over IDP's uit het voornoemd rapport. Het UNHCR echter houdt het betreffende risicoprofiel voor jonge mannen slechts aan *"in areas where AGE's exercise effective control"*, hetgeen niet het geval is in Kabul. Wat betreft de socio-economische overwegingen tenslotte, kan worden verwezen naar wat *supra* wordt uiteengezet met betrekking tot de *'redelijkheid'* van het verblijfsalternatief. Waar verzoeker nog verwijst naar de onzekerheid omtrent de toekomstige terugtrekking van de internationale troepen uit Afghanistan, merkt de Raad op dat hij gehouden is tot een actuele analyse van het risico op ernstige schade waarbij geen rekening wordt gehouden met toekomstige hypothesen. In zoverre verzoeker stelt dat wanneer één van de vervolgingsfactoren de taliban is, dat het feit of de vervolger betrokkene zou vervolgen in het voorgestelde gebied van hervestiging in rekening moet worden gebracht, wijst de Raad er op dat dergelijke argumentatie niet dienstig is daar werd vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden verzoekers asielaansluiting waarbij hij vervolging door de taliban vreest.

2.13. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat dient te worden onderzocht of hij terug kan gaan naar de provincie Paktia, waarvan hij afkomstig is.

2.14. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.16. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER